

**U Z N E S E N I E**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Jany Serbovej na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 14. marca 2012 v trestnej veci obžalovanej **Bc. A. M. pre prečin poškodzovania finančných záujmov európskych spoločností** podľa § 261 ods. 1 Tr. zák. a iné., vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK-2T 27/2010, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku tohto súdu zo dňa 28. januára 2011, takto

**r o z h o d o l :**

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej Bc. A. M. **sa z a m i e t a .**

**O d ô v o d n e n i e**

Rozsudkom samosudkyne Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. januára 2011, sp. zn. PK-2T 27/2010, bola obžalovaná Bc. A. M. uznaná vinnou zo spáchania prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. z časti dokonaného, z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1 Tr. zák.

Táto právna kvalifikácia vychádza zo skutkových zistení, že obžalovaná Bc. M. ako predsedníčka občianskeho združenia S. (IČO: X.) so sídlom na ulici K. (ďalej len „združenie“), s postavením štatutárneho orgánu a oprávnením konať za združenie, po uzatvorení troch dohôd o poskytnutí príspevku na aktivačnú činnosť formou dobrovoľníckej služby podľa § 52a zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ich dodatkov s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „úrad PSVR.“) v M., Ž. a R., a to:

- s Úradom PSVR v M. po uzatvorení dohody č. X. dňa 19. mája 2008 s Dodatkom č. 1 k dohode č. X. z 1. augusta 2008,

- s Úradom PSVR v Ž. po uzatvorení dohody č. X. dňa 14. mája 2008 s Dodatkom č. 1 k dohode č. X. z 15. augusta 2008,

- s Úradom PSVR v R. po uzatvorení dohody č. X. dňa 28. mája 2008 s Dodatkom č. X. k dohode č. X. z 1. augusta 2008 a Dodatkom č. X. k dohode č. X. zo 14. augusta 2008, (ďalej len dohoda),

v ktorých sa v mene združenia zaviazala koordinovať dobrovoľnícku službu uchádzačov o zamestnanie prostredníctvom vlastných zamestnancov združenia, a to s Úradom PSVR v M. prostredníctvom 2 zamestnancov a s Úradom PSVR v Ž. a R. prostredníctvom 1 zamestnanca, v rozsahu 40 hodín týždenne na jedného zamestnanca, a po nadobudnutí práva združenia na finančný príspevok zo zdrojov štátu a Európskeho sociálneho fondu na úhradu časti celkovej ceny práce zamestnanca, ktorý organizuje dobrovoľnícku službu (ďalej len „CCP“), na základe takto uzatvorených dohôd a ich dodatkov, v zastúpení združenia v dobe od 28. augusta 2008 do 28. novembra 2008 opakovane požiadala Úrady PSVR v M., Ž. a R. o preplatenie mzdy, ktorú prijala od združenia za mesiace júl, august, september a október 2008 ako jeho zamestnanec v pracovnom pomere sociálny poradca a koordinátor aktívnej činnosti tak, že mesačne podávala na Úrady PSVR v M., Ž. a R. žiadosti o úhradu platby, v ktorých vyčíslala výšku tejto mzdy a odvodov do poisťovní, a to takto:

1. na Úrad PSVR v M. podala

- dňa 28. augusta 2008 žiadosť o úhradu platby č. 3 za mesiac júl 2008 vo výške 10 952 Sk, na základe ktorej bola dňa 25. septembra 2008 uhradená časť CCP vo výške 4 158 Sk,

- dňa 30. septembra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 4 za mesiac august 2008 vo výške 11 181 Sk, na základe ktorej bola dňa 29. októbra 2008 uhradená časť CCP vo výške 1 989 Sk,

- dňa 31. októbra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 5 za mesiac september 2008 vo výške 9 616 Sk, na základe ktorej bola dňa 21. novembra 2008 uhradená časť CCP vo výške 1 852 Sk,

- dňa 28. novembra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 6 za mesiac október 2008 vo výške 10 953 Sk, na základe ktorej bola dňa 17. decembra 2008 uhradená časť CCP vo výške 1 735 Sk,

pričom úhrady boli vykonané bezhotovostným prevodom na podnikateľský účet združenia vedený v T., a Úrad PSVR v M. tým vyplatil za účelom úhrady časti CCP za obdobie júl až október 2008 finančný príspevok v celkovej výške 9 734 Sk (v prepočte 323,11 €), z toho 85 % zo zdrojov Európskeho sociálneho fondu v sume 8 273,90 Sk (v prepočte 274,64 €) a 15 % zo zdrojov Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v sume 1 460,10 Sk (v prepočte 48,47 €);

2. na Úrad PSVR v Ž. podala

- dňa 28. augusta 2008 žiadosť o úhradu platby č. 3 za mesiac júl 2008 vo výške 10 952 Sk, na základe ktorej bola dňa 3. októbra 2008 uhradená časť CCP vo výške 1 090 Sk,

- dňa 30. septembra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 4 za mesiac august 2008 vo výške 11 181 Sk, na základe ktorej bola dňa 31. októbra 2008 uhradená časť CCP vo výške 10 906 Sk,

- dňa 31. októbra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 5 za mesiac september 2008 vo výške 9 616 Sk, na základe ktorej bola dňa 16. decembra 2008 uhradená časť CCP vo výške 9 616 Sk,

- dňa 28. novembra 2008 žiadosť o úhradu platby bez čísla za mesiac október 2008 vo výške 10 953 Sk, na základe ktorej bola dňa 19. decembra 2008 uhradená časť CCP vo výške 10 127 Sk,

pričom úhrady boli vykonané bezhotovostným prevodom na podnikateľský účet združenia vedený v T., a Úrad PSVR v Ž. tým vyplatil za účelom úhrady časti CCP za obdobie júl až október 2008 finančný príspevok v celkovej výške 31 739 Sk (v prepočte 1 053,54 €), z toho 85 % zo zdrojov Európskeho sociálneho fondu v sume 26 978,15 Sk (v

prepočte 895,51 €) a 15 % zo zdrojov Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v sume 4 760,80 Sk (v prepočte 158,03 €); a

3. na Úrad PSVR v R. podala

- dňa 2. septembra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 2 za mesiac júl 2008 vo výške 10 952 Sk,

- dňa 30. septembra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 3 za mesiac august 2008 vo výške 11 181 Sk,

- dňa 29. októbra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 4 za mesiac september 2008 vo výške 9 616 Sk,

- dňa 25. novembra 2008 žiadosť o úhradu platby č. 5 za mesiac október 2008 vo výške 10 953 Sk,

ale oprávnený výdavok na celkovú cenu práce za mesiac júl 2008 vo výške 693 Sk, za mesiac august 2008 vo výške 8 569 Sk, za mesiac september 2008 vo výške 8 569 Sk a za mesiac október 2008 vo výške 8 569 Sk Úrad PSVR v R. neuhradil z dôvodu zistenia, že nárok na finančný príspevok na úhradu časti CCP zamestnankyne združenia Bc. A. M. ako organizátorky dobrovoľníckej služby za mesiac júl až október 2008 bol uplatnený na Úradoch PSVR v M. a Ž., pričom jej konanie smerovalo k vyplateniu finančného príspevku v celkovej výške 26 400 Sk (v prepočte 876,32 €), z toho 85 % zo zdrojov Európskeho sociálneho fondu v sume 22 436 Sk (v prepočte 744,74 €) a 15 % zo zdrojov Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v sume 3 960 Sk (v prepočte 131,45 €),

a pritom predtým dňa 4. júna 2008 predložila na Úrad PSVR v M. listiny označené ako Dodatok k pracovnej zmluve a platobný výmer č. 2/2007, ktorými predstierala, že J. M. je zamestnancom združenia ako koordinátor aktivačnej činnosti, i keď menovaný v združení nepracoval; ďalej na výkaze hodín organizátora aktivačnej činnosti s označením Počet odpracovaných hodín za mesiac .../rok....zamestnancov zamestnaných na organizovanie aktivačných činností uchádzačov o zamestnanie formou dobrovoľníckej služby, ktorý tvoril

prílohu č. 2b k dohodám, a ktorý mesačne predkladala spolu so žiadosťami o úhradu platby na Úrade PSVR v M., Ž. a R., uvádzala nepravdivé údaje o počte odpravovaných hodín na organizovanie aktivačnej činnosti; a na základe takýchto listín obsahujúcich klamlivé údaje o výkone tejto práce, získala finančný príspevok účelovo určený na úhradu časti celkovej ceny práce zamestnanca, ktorý organizuje dobrovoľnícku službu, i keď nesplnila podmienku danú § 52a ods. 4 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s ustanovením § 52a ods. 5, ods. 9 tohto zákona a článkom IV ods. 3, ods. 4, ods. 8 až ods. 10, ods. 14 uzatvorených dohôd s Úradmi PSVR v Ž. a R. a v spojení s článkom IV ods. 3, ods. 4, ods. 8 až ods. 11, ods. 15 uzatvorenej dohody s Úradom PSVR v M., čím spôsobila Úradu PSVR v M. škodu vo výške 9 734 Sk (v prepočte 323,11 €) a Úradu PSVR v Ž. škodu vo výške 31 739 Sk (v prepočte 1 053,54 €).

Za to bol obžalovanej Bc. A. M. podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/ a § 37 písm. h/ Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osemnásť mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. jej súd výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil na skúšobnú dobu troch rokov.

Súčasne jej podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť poškodenému Úradu PSVR v Ž. škodu vo výške 1 053,54 € a poškodenému Úradu PSVR v M. škodu vo výške 323,11 €.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná Bc. M. odvolanie čo do výroku o vine, treste a náhrade škody, ktoré prostredníctvom svojej obhajkyne, ale tiež vlastným vyjadrením písomne odôvodnila.

Nestotožňuje sa s hodnotením dôkazov a závermi prvostupňového súdu. Nikdy a nikým nebolo spochybnené vykonanie práce na všetkých troch úradoch PSVR. Podľa jej názoru nebola naplnená subjektívna stránka oboch prečinov vo forme úmyslu, čo vyvodzuje tiež z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré považuje za súladné s nevedomo nedbanlivostnou formou zavinenia. V tejto súvislosti uviedla, že súd sa nezaoberal obsahom jednotlivých dohôd o poskytnutí príspevku na aktivačnú činnosť. Je presvedčená, že z obsahu

dohôd uzavrených medzi ňou a jednotlivými Úradmi práce, sociálnych vecí a rodiny či už v R., Ž. alebo v M. vyplýva, len zodpovednosť štatutárneho zástupcu za koordináciu, nie povinnosť, že tento musí odpracovať 40 hodín týždenne. Rovnako podľa obžalovanej v zmysle dohôd mohlo byť koordinátorov viac alebo žiaden.

Zdôraznila, že fyzicky zabezpečila koordináciu dobrovoľníckej činnosti tak, ako to obsahovali dohody, ktoré neuvádzali z akého miesta má koordinovať a akým spôsobom. Vykonávala aj kontrolu adresáta dobrovoľníckych služieb, keďže títo dobrovoľníci – uchádzači o zamestnanie (UoZ) vykonávali činnosť v rodinách zdravotne postihnutých a u starších osôb. Koordinácii sa venovala bežne denne 9 až 11 hodín, čiže 45 až 55 hodín týždenne, nehovoriac o tom, že sa na ňu mnohí odkázaní občania obracali aj v čase voľna, po večeroch. Pokiaľ uviedla v dokladoch 40 hodín týždenne, bolo to práve z dôvodu, že úrady PSVR nepožadovali od nej reálne odpracovaný čas, ale len to, čo bolo uvedené v dohodách, teda 40 hodín.

Obžalovaná vytýka súdu, že vo svojich záveroch náležite nezohľadnil úmyselné konanie, ktorého sa dopustili zamestnanci jednotlivých úradov PSVR tým, že neoverovali správnosť a pravosť obžalovanou predložených dokladov a nevykonali kontrolu, hoci sa jej sama dožadovala. Súd sa nezaoberal ani tým, že každý Úrad PSVR mal inú metodiku vyplácania príspevku. Ani z jedného prepočtu vyplatených finančných prostriedkov, resp. nároku, nevyplýva jeho priama súvislosť s počtom odpracovaných hodín koordinátora. Podľa názoru obžalovanej príspevok na jej mzdu koordinátorky bol závislý len od dohodnutého týždenného pracovného času uchádzača o zamestnanie (UoZ).

Samotní zamestnanci úradov PSVR mali nejasnosti pri aplikácii noriem upravujúcich podmienky čerpania prostriedkov zo zdrojov Európskeho spoločenstva. Obžalovaná Bc. M. preto poukazuje na to, že ak mal pochybnosť úradník, možno mať pochybnosť o úmyselnom zavinení na strane žiadateľa, v danom prípade obžalovanej.

V odvolaní ďalej opakovane namieta nevykonanie objektívnej kontroly zo strany úradov PSVR zameranej na dodržiavanie § 52a zák. č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov, ktorú obžalovaná pred vznesením obvinenia niekoľkokrát žiadala. Ako štatutárny zástupca vykonávala podľa dohody (dohôd) činnosť koordinátora

a svoje mzdové náklady si v zmysle dohody (dohôd) uplatnila na refundáciu v domnení, že sú dôvodné. Či išlo o oprávnené nároky, mal podľa obžalovanej posúdiť zamestnanec úradu P..

Zdôraznila, že z ničoho nevyplývala povinnosť Občianskeho združenia mať zamestnanca v pracovnom pomere. Je pravdou, že obžalovanej manžel J. M. mal pracovný pomer so združením od 1. júla 2007 do 13. júna 2008, ale nemal nič spoločné s plnením dohody č. X. (Úrad PSVR v M.), keďže obžalovaná na neho nepožadovala refundácie.

O absencii úmyslu obžalovanej vylákať finančné prostriedky svedčí, podľa jej názoru aj skutočnosť, že na dvoch z troch úradov PSVR pravidelne meškala s predkladaním originálnych mzdových dokladov. Po vysvetlení dôvodu meškania pracovníci úradov PSVR vedeli, že refundáciu mzdy si obžalovaná uplatňuje na troch úradoch. Okrem toho kontroly dotknutého obdobia nariadené až v priebehu roka 2010 nezistili žiadne nedostatky, napriek tomu súd uznal jej vinu.

Obžalovaná tiež namietala, že výrok o náhrade škody nemá oporu v zákone, keďže žiadna škoda nevznikla a činnosť koordinátora zabezpečila.

K ňou podpísanému čestnému prehláseniu, že si neuplatnila nárok aj na iných úradoch uviedla, že pod slovom „náklad“ rozumela všeobecný význam tohto slova a nemala vedomosť o tom, že sa jej pýtajú aj na mzdové náklady. Keby skutočne mala záujem vylákať finančné prostriedky z fondov tak, ako sa jej to kladie za vinu, určite by bolo podľa nej, jednoduchšie predkladať bločky o nákupe tovaru a nie ísť cestou mzdových náhrad.

V závere odvolania obžalovaná navrhla, aby ju odvolací súd spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Dodatočne predloženým písomným vyjadrením obžalovanej Bc. M. táto zopakovala dôvody odvolania obsiahnuté už v pôvodnom podaní.

Na základe takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým

obžalovaná podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., hodnotiac aj svedeckú výpoveď obžalovanou navrhnutého svedka Mgr. R. H., riaditeľa z Úradu práce M., vyslúchnutého na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktorý k veci nič nové neuviedol a dospel k záveru, že včas podané odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd správne a v potrebnom rozsahu zameral dokazovanie na ustálenie skutkových zistení rozhodných pre právne posúdenie konania obžalovanej Bc. M.. Skutkové zistenia podriadil pod právnu kvalifikáciu, s ktorou sa stotožňuje aj odvolací súd.

Podstata odvolania obžalovanej spočíva v námietke naplnenia subjektívnej stránky predmetných trestných činov vo forme úmyslu. Nesúhlasí s tvrdením súdu, že konala v priamom vopred uváženom úmysle vedená pohnútkou získať pre seba neoprávnený finančný prospech spôsobom uvedeným v Trestnom zákone, konkrétne v základných skutkových podstatách prečinu subvenčného podvodu a prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev.

Uvedená námietka nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. Naopak, neobstojí tvrdenie obžalovanej, že práca fiktívna nebola, že odpracovala celý čas a neuviedla vo výkazoch nepravdivé údaje. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na fakt, že pokiaľ mala obžalovaná Bc. M. podľa ňou predložených výkazov odpracovať 40 hodín týždenne pre každý z troch úradov PSVR s rôznymi uchádzačmi o zamestnanie, spolu 120 hodín, toto nie je reálne možné, lebo by musela v pracovnom týždni pracovať 24 hodín denne. Navyše, zo správy Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, sekcia služieb zamestnanosti B. z 19. februára 2010 je zrejmé, že pracovný čas organizátora aktivačnej činnosti (koordinátora) úzko súvisí s rozvrhom práce uchádzačov o zamestnanie vykonávajúcich aktivačnú činnosť. Tiež zo znenia článku IV ods. 9 dohôd vyplýva, že dohodnutý rozvrh vykonávania dobrovoľníckej činnosti podľa predloženého denného rozvrhu začiatku a konca vykonávania aktivačnej činnosti uchádzačov o zamestnanie je pre právnickú osobu záväzný. Nereálne a súčasne nepravdivé údaje uviedla obžalovaná do žiadosti o refundáciu mzdy pre jednotlivé úrady vedome, súc poučená obsahom ňou podpísaného čestného vyhlásenia

o právnych (čiže aj trestnoprávných) následkoch takéhoto konania. Až naivne vyznieva preto obhajoba obžalovanej Bc. M., že síce čestné prehlásenie podpísala, konkrétne, že si neuplatnila refundáciu inde, t.j. na iných úradoch PSVR, ale v prehlásení nebol uvedený pojem „mzda“. Obžalovaná predsa vedela, že si uplatňuje „príspevok“ zahŕňajúci aj refundáciu mzdy, resp. jej časti.

Povahu účelového tvrdenia má aj obžalovanou zdôrazňovaná žiadosť o vykonanie kontroly jej činnosti v občianskom združení. S takouto žiadosťou skutočne obžalovaná prišla, ale až v čase, keď už vedela o trestnom stíhaní. Okrem toho kontroly, na ktoré v odvolaní poukazuje obžalovaná síce následne vykonané boli, ale netýkali sa oblasti, ktorá je predmetom teraz posudzovanej trestnej činnosti obžalovanej (t.j. oblasti mzdovej). Pokiaľ obžalovaná vytýka v odvolaní, že prvostupňový súd náležite nezohľadnil neoverovanie správnosti a pravosti ňou predložených dokladov zamestnancami úradov PSVR, odvolací súd k tomu uvádza:

Je zřejmé, že táto námietka súvisí so snahou o zníženie miery zavinenia na strane obžalovanej. V prvom rade je v príkrom rozpore s jej pôvodnými výpoveďami, že na úradoch PSVR ju po predložení dokladov stále upozorňovali, že niečo má v nich zle uvedené, až sa bála tam chodiť.

Prenesenie zodpovednosti na osoby, ktoré ako zamestnanci úradu PSVR majú kontrolovať páchatelom predložené doklady, by viedlo k tomu, že páchatel môže všetko a vinu nesú tí, ktorí neodhalili jeho nekalé praktiky, pretože si neplnili svoje kontrolné povinnosti. Neplnenie kontrolnej povinnosti inej osoby nemôže ale exkulovať páchatela. V konečnom dôsledku žiaden dôkaz, okrem rozporného vyjadrenia obžalovanej, nepotvrdoval kontrolnú nečinnosť týchto osôb.

Podstata problému v predmetnej veci nebola v tom, že by obžalovaná Bc. M. ako štatutár občianskeho združenia nemohla uzavrieť Dohodu o zabezpečení realizácie a poskytnutí príspevku na aktivačnú činnosť formou dobrovoľníckej služby podľa zákona č. 5/2004 Z.z., o službách zamestnanosti aj s viacerými úradmi PSVR. Nemohla ale ako zamestnanec S. koordinovať dobrovoľnícku službu uchádzačov o zamestnanie jedným zamestnancom, a to sebou, v rozsahu 40 hodín týždenne naraz na troch miestach.

Pritom si obžalovaná bola vedomá, že podľa článku II. bod 2/ jednotlivých Dohôd berie právnická alebo fyzická osoba na vedomie, že finančný príspevok, a to aj každá jeho časť, je verejným prostriedkom Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu (§ 2 písm. a/ zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Tiež jej bolo známe, že nenávratný finančný príspevok poskytnutý na základe týchto Dohôd sa skladá z príspevku zo štátneho rozpočtu a z príspevku Európskeho Sociálneho fondu v pomere 15 % : 85 %.

Tiež ďalšia námietka obžalovanej obsiahnutá v odvolaní, že nepredkladala na Úrad PSVR v M. doklady týkajúce sa jej manžela, nie je dôvodná. Z dokladov na č.l. 1505 a 1551 vyplýva, že obžalovaná predložila na uvedený úrad listiny „Počet odpracovaných hodín za mesiace júl a august 2008 zamestnancov zamestnaných na organizovanie aktivačných činností uchádzačov o zamestnanie formou dobrovoľníckej služby“ na meno jej manžela J. M., ktoré menovaný podpísal. V nich sa uvádza, že J. M. odpracoval v mesiaci júl 184 hodín a v mesiaci august 160 hodín s poznámkou „bez nároku na mzdu“. Týmto spôsobom obžalovaná vedome klamlivo, teda úmyselne predstierala, že splnila podmienky vyplývajúce z dohody uzatvorenej medzi ňou ako štatutárkou a Úradom PSVR v M. spočívajúce v tom, že občianske združenie bude koordinovať dobrovoľnícku službu UoZ prostredníctvom dvoch vlastných zamestnancov. Títo mali službu organizovať v rozsahu 40 hodín týždenne na jedného zamestnanca.

Obžalovaná teda vedela, že bez uvedenia Úradu PSVR. v M. do omylu už uvedeným spôsobom, nebol by jej finančný príspevok týmto úradom vyplatený.

Správne sú závery súdu prvého stupňa aj pokiaľ ide o námietku obžalovanej, týkajúcu sa povinnosti zamestnať zamestnanca na koordinovanie – organizovanie dobrovoľníckej služby. V zmysle článku IV ods. 4 jednotlivých Dohôd by obžalovaná ako štatutár občianskeho združenia zodpovedala za organizovanie dobrovoľníckej služby len ak by nastala skutočnosť, ktorá by mala za následok ukončenie pracovného pomeru organizátora a nedošlo by k určeniu iného zamestnanca, ktorý bude organizovať dobrovoľnícku službu UoZ. Poverenie vlastného zamestnanca organizovaním dobrovoľníckej služby UoZ bolo podmienené zaslaním hodnovernej kópie pracovnej zmluvy a dohôd o zmene pracovných

podmienok k pracovnej zmluve za takého zamestnanca príslušnému úradu PSVR. Takáto situácia ale v posudzovanom prípade nenastala.

V súvislosti s tvrdením obžalovanej, že jej konaním žiadna škoda nevznikla, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v rovine trestnoprávnej zodpovednosti základná skutková podstata trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák., na rozdiel napr. od všeobecného trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák., nevyžaduje vznik škody, či už majetkovej alebo nemajetkovej. Preto ani úmysel páchatel'a nemusí k takejto škode smerovať. Na rozdiel o základnej skutkovej podstate trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností, kde úmysel páchatel'a musí obsiahnuť aj vznik škodlivého následku – umožnenia spôsobenia sprenevery, ako tomu je v posudzovanom prípade. Keďže v dôsledku trestnej činnosti obžalovanej došlo k vyplateniu príspevku, na ktorý by inak nárok nemala, výrok o náhrade škody u dvoch úradov PSVR zodpovedá zákonu.

Pri posudzovaní výroku o treste považuje odvolací súd uložený trest, vzhľadom na mnohosť jednotlivých útokov v krátkom časovom slede za sebou, s určitou úrovňou sofistikovaného postupu obžalovanej, teda konania s vyššou intenzitou, a tým konania závažnejšieho, za trest mierny a nie primeraný. Uvedené pochybenie prvostupňového súdu nemohol odvolací súd napraviť vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora (viď. ustanovenie § 322 ods. 3 Tr. por.).

Keďže odvolanie obžalovanej Bc. M. nebolo dôvodné, podľa § 319 Tr. por. ho odvolací súd zamietol.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

**V Bratislave 14. marca 2012**

**JUDr. Igor B u r g e r , v. r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová